

У спадок

Микола Сингаївський

Все минає – ночі і світанки,
Та життя не випити до дна.
Залишаються нащадкам знаки, –
Наче карби, наші письмена.

Лиш земля, немов легенда, вічна,
Одцвітають очі і вуста.
Зборознили батькове обличчя
Мозолясті і важкі літа.

Повертаюсь до життя і згадок –
У полон розкритених жадань.
Батько залишив мені у спадок
Крик своїх незборених страждань.

Я візьму їх у тривожну душу,
В пам'ять, що підвладна тільки нам...
Пронести і передита мушу
Все, що заповідано синам.